

sudek v této při právně účinným i pro poměr vedlejší intervenientky k žalobcům, a proto jí přísluší postavení nerozlučného společníka v rozepři (§§ 20, 14 c. ř. s.). Účinek procesních úkonů žalobců vztahoval by se tudíž na vedlejší intervenientku, jen kdyby byla bývala ve sporu liknavá. Marie Č-ová se dostavila k ústnímu jednání dne 13. května 1933. V protokolu o tomto ústním jednání není sice uvedeno, že něco přednášela, ale přes to nelze ji považovati za liknavou po rozumu § 14 c. ř. s. Neboť podle § 133 druhý odstavec c. ř. s. je rok považovati za zmeškaný jen tehdy, když strana přes vyzvání soudcovo neprojednávala. Protokolem však není osvědčeno, že soudce vedlejší intervenientku vyzval k projednávání a že tato přece neprojednávala. Proto soud, nehledíc ani k tomu, zda byl žalující stranou učiněn potřebný návrh na vydání rozsudku pro uznání (§ 395 c. ř. s.), nebyl oprávněn po uznávacím prohlášení žalované vydati rozsudek pro uznání. Proti rozsudku byla vedlejší intervenientka oprávněna podati odvolání bez ohledu k tomu, že se žalovaná vzdala opravných prostředků (srov. rozhod. čís. 8990 sb. n. s.), a odvolací soud nepochybil, když vydaný rozsudek zrušil, a soudu první stolice nařídil, by o věci znovu jednal.

Čís. 13162.

Bylo-li v době podání žaloby proti obci v Čechách o náhradu škody pro zanedbání místní policie, sice správním úřadem vyřčeno, že obec jest povinna k náhradě škody, napotom však (ještě před vynesením rozsudku první stolice) bylo toto rozhodnutí nejvyšším správním soudem pro vady řízení zrušeno a nařízeno nové projednání věci, jest z úřadu zrušiti dosavadní řízení a žalobu odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1934, Rv I 897/32.)

Žalobu proti obci v Čechách o náhradu škody procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 1. prosince 1931 pro tentokráte zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva.

Důvody :

Jde o nárok na náhradu škody proti obci v Čechách pro zanedbání místní policie. Podle plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského ze dne 1. června 1915 judikát čís. 229, jehož zásady uznává za správné i tento nejvyšší soud (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 5006), je v takovém případě pořad práva vyloučen, dokud není podle § 37 čes. ob. zřiz. o důvodu náhrady škody politickými úřady právoplatně rozhodnuto. V souzeném případě sice v době podání žaloby bylo vyřčeno rozhodnutím zemského úřadu politického v Praze ze dne 24. prosince 1928, že žalovaná obec je podle § 37 obec. zřiz. pro Čechy povinna k náhradě

škody, avšak toto rozhodnutí bylo pro vady řízení zrušeno rozsudkem nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 1931 a bylo nařízeno nové projednání věci. Tím zmizel předpoklad pro rozhodování řádných soudů. K této změně jest podle poslední věty § 29 j. n. přihlížeti přes to, že bylo původně přípustným způsobem žalováno před soudem. Podle § 42 první odstavec j. n. a §§ 240 třetí odstavec, 477 č. 6, 478 první odstavec a 513 c. ř. s., musilo tudíž býti z úřadu veškeré dosavadní řízení pro nastavší nepřipustnost pořadu práva zrušeno a žaloba musila býti odmítnuta.

Čís. 13163.

Ustanovení § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932 čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, jímž byla lhůta jednoho roku, stanovená druhým odstavcem § 256 ex. ř., prodloužena na dva roky, nelze použítí, uplynula-li již lhůta podle původního doslovu druhého odstavce § 256 ex. ř. v době nabytí účinnosti zákona čís. 1/1933 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, R I 1021/33.)

Vymáhající věřitelka nabyla zástavního práva na svršcích zabavením dne 16. listopadu 1931. Návrh na pokračování v prodejovém řízení soud první stolice usnesením ze dne 22. února 1933 zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by v exekučním řízení dále po zákonu postupoval. Důvody: Nelze sice přisvědčiti stěžovateli, že v exekučním řízení řádně pokračovala, když, byvši vyrozuměna o tom, že dne 29. ledna 1932 (v den nařízené dražby) převezení nemohlo býti vykonáno, poněvadž byt dlužnice byl nalezen uzavřený, neučinila přes rok žádný další návrh, neboť nebylo věci soudu, by z úřadu dražbu po druhé nařídil. Avšak podle § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932 čís. 1 sb. z. a n. byla lhůta jednoho roku ustanovená v § 256 ex. ř. prodloužena na dva roky. Tento zákon nabyl podle § 9 účinnosti dnem vyhlášení, to jest dnem 5. ledna 1933 a jeho ustanovení platí i na exekuční řízení, ve kterých před počátkem jeho účinnosti nebyla dosud dražba vykonána. Jelikož zástavního práva vymáhající strany bylo nabyto výkonem exekuce dne 16. listopadu 1931, neuplynula ještě dvouletá lhůta, takže toto právo doposud nezaniklo a nebylo důvodu, pro který první soud návrh na pokračování v prodejovém řízení zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Nelze souhlasiti s rekursním soudem, že exekuční právo zástavní nabyté vymáhající věřitelkou zájmem svršků dne 16. listopadu 1931 ještě nepominulo, poněvadž lhůta jednoho roku stanovená původním doslovem § 256 ex. ř. byla podle § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932 č. 1 sb. z. a n. z r. 1933 prodloužena na dva roky. Tohoto zákona na souzený případ nelze použítí. Nabyl účinnosti teprve dnem 5. ledna 1933; jednoletá lhůta původního § 256 ex. ř. však uplynula již dne 16. listopadu